

„... gyere, kicsi drágám, add a kezéd, most sétálunk egyet, anya is jön majd szépen utánunk, csak tudod leszaladt tejért, kenyérért, mert épp most tán kapni lehet ... sétálunk egy jót, hogy szép piros legyen a pofikád, s utána jól fog esni majd az ebéd, nagyi gyúrta hozzá a tésztát, anya főzte a rántott levest, persze te édes, nagyi is jön majd, hogy az ő arca is kipiruljon, anya rögtön a sarkon mellénk szegődik, megyünk le együtt a partra, a rakpartra, tudod, megnézni a Dunát, csodálni szemben a budai oldalt, a fákat, a Várat, a Gellért hegyet, azt a sok szép házat, szídd be, te drága a friss levegőt, s látod, ha most itt körbetekintesz, mindenütt sétálók, apukák, anyukák, nagykik, bácsik, nénik, sok ismerős srác a játszótérről, mind ebéd előtt egy jó nagyot járnak, megnézik ők is a kis halacskákat a vízben, orrod előtt a nagy folyóban, a kék Dunában, a napsütésben, Európában, Budapesten, a te szülővárosodban, kicsi drágám, látod, talán majd ő, az a kicsi Miska lesz a te férjed, aki anyukája kezét fogva lépdelget a Duna felé, vigyázz, édes ott egy tócsa, bele ne lépj, nehogy a szép kis cipőd sáros legyen, gyere, drágám, látod: ott az a szép híd, ahol dédapukád volt az egyik kőműves, a láncmesterek izmos segítője, tudod, akik az oroszlánokat odatették vigyázni ránk, hisz az oroszlán az állatok királya, tudod, ahogy fekszik és figyel, mennyi ereje van és szép, szigorú arca és strázsál, hogy az embert ne érhesse semmi veszély, ők vigyázzák a híd mindkét oldalát, a pestit és a budait is, lépj ki édes egy percre a pici cipődből, érezd a a parányi talpad alatt a kő finom, hűsítő lehelletét, vigyázz, bele ne essél a vízbe, apu fogja a kis kezedet-veszélyes ám ilyen közel lépni a vízhez, látod a bácsik a puskával vigyáznak ránk és anyura is, aki már ott jön néhány barátnőjével meg a szomszéd Mancival is ... és ennyi volt a mese ebéd előtt, meg ennyi volt az élet, édes, itt Budapesten, kicsi drágám, Isten velünk ... -és most öleljétek meg egymást. Karoljátok össze. Fogjátok meg egymás kezét. És induljunk át a másik partra, ahol béke és csók várjon benneteket és mindenkit, aki arra sétál. Öleljük meg a jövőt és ne öljük a múlt. A mi menetünk is ezt bizonyítja, hogy az élet legyőzhetetlen. Induljunk hát. Gyere, kicsi drágám, add a kezéd.

Székhelyi József, Cipők Emlékmű, 2017. április 16.